

men de fik det dengang ikke i Penge, men i Lehn eller Slotte med tilhørende Gods, og dette have vi da i vore Tider nemt ved at give med et danst Udtryk, saameget mere, som vi i saa Henseende ikke have en Conseilspræsident, med hvem vi først skulle blive enige derom — skjøndt jeg stoler paa, at den høitærede Conseilspræsident er let at komme tilrette med — og heller ikke en Rigsdag, hvis Majoritetsafstemning vi skulle rette os efter. Derfor have vi — idetmindste har jeg for mit Bedkommende gjort det — gjengivet dette Udtryk med „Ensegods“, og det har ikke alene jeg, men ogsaa Allen gjort, ja, jeg skulde taget meget feil, om ikke N. M. Petersen og Hammerich have gjort det Samme. Dette Udtryk kunne vi imidlertid ikke bruge i dette Tilfælde, da det ikke er Gods, men Penge, hvorom der er Tale. Jeg har tænkt meget paa, hvorledes man bedst skulde give dette Udtryk ved et danst Ord eller Begreb, og det er mig da klart, at for strax at have den Misforstaaelse, der har fundet Sted, idet man har troet, at der var Tale om en Sum, som skulde oppebæres under Wgtestabets, maa Ordet „Ense“ med for at udtrykke, at det kun er Ensen, der oppebærer den. Jeg skulde da tillade mig at spørge den høitærede Conseilspræsident, om han vilde have Noget imod at ombytte det Ord, jeg ikke atter skal tage i min Mund, enten med Ordet „Enferet“, det vil sige: den Ret, hun har som Ense, eller ogsaa med „Ensepenge“. „Enferente“ eller „Ensehævning“, maaskee vil det sidste Ord tiltale meest, dersom man ikke skulde foretrække „Enferet“, idet man saa paa hendes Ret til at have Summen. — Der er dem, som have meent, at dette var et Spørgsmaal, som knap var værd at røre ved (Wille: Hør!), og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Wille), hvis Latter jeg flere Gange har hørt, og hvis „Hør“ jeg nu hørte, hører formodentlig til dem, der betragte Sagen paa den Maade; men jeg kan ikke komme til anden Overbeviisning end den, at Kjærlighed til og Agtelse for Modersmaalet hænge nøie sammen med Kjærlighed til og Agtelse for Folket. Der er Andre, som have meent, at den høitærede

Conseilspræsident vanskelig vilde kunne gaa ind paa mit Forslag, fordi det omhandlede Ord allerede fandtes i den afsluttede Contract — Tractat hedder det nok; paa Danst kalde vi det ellers „Pagt“ —; men dertil skal jeg dog bemærke, at, hvis dette virkelig skulde være Tilfældet, var der endnu en Udvei, den nemlig, at man i Loven optog et af de Ord, jeg har tilladt mig at foreslaae — og det skulde da være det, der tiltalte den høitærede Conseilspræsident mest — og satte det andet Ord i Klammer; paa den Maade vilde der ikke kunne klages over, at et Ord, der fandtes i Wgtestagten, ikke ogsaa fandtes i Loven. — Ja, de, som mene, at Sagen ikke var værd at røre ved, mene formodentlig, at jeg har rørt altfor længe ved den, og jeg skal derfor ikke opholde dem længer.

Conseilspræsidenten: Den ærede Taler spurgte mig, om jeg havde Noget imod hans Forslag om at ombytte Ordet „Ewgeding“ med „Enferet“ eller „Ensehævning“. Dette har jeg ganske vist Noget imod, thi, selv om jeg ellers ikke kunde være derimod, maa jeg dog være det i dette Tilfælde, da Ordet „Ewgeding“ er brugt baade i Tractatens danst og svenske Text. Det er heller ikke første Gang, at dette Ord er brugt; men det er allerede for 100 Aar siden brugt accurat paa samme Maade. At det ærede Medlem ikke fjender dette Ord og ikke har kunnet finde det paa de forskjellige Steder, er besynderligt, men det er da en Feil ved de Verica, han har benyttet; thi det er et Ord, som har gammel Borgerret i det danst Lovsprog. Det findes gjennem flere Hundrede Aar og har saa at sige været brugt i hver eneste Wgtestabspagt, der har været udfærdiget for det danst Kongehus.

Barfod: Turde jeg tillade mig at svare den høitærede Conseilspræsident, at jeg ikke var uvis om, hvad Ordet betyder; jeg fjender det meget vel. Det er ikke alene brugt for 100 Aar siden, men endog for 4—500 Aar siden, f. Ex. i Dronning Dorotheas Wgtestagt med den første Oldenborger; men det er et meget styt Ord og et meget daarligt Ord.